

מ"ת 5229/08/15 - מדינת ישראל נגד עופר ארד

בית משפט השלום לתעבורה בירושלים

מ"ת 5229-08-15 מדינת ישראל נ' ארד(עציר)
תיק חיצוני: 352488/2015

בפני	כבוד הסגן נשיא יהושע צימרמן
מבקשים	מדינת ישראל
נגד	
משיבים	עופר ארד (עציר)

החלטה

מהלך הדיון וטיעוני הצדדים

כנגד המבקש הוגש כתב אישום ובו 3 אישומים, כאשר 2 האישומים הרלוונטיים לבקשה שבפני הינם נהיגה ברכב בזמן פסילת רשיון נהיגה של המבקש. משטרת ישראל תפסה את הרכב בו בוצעו לכאורה העבירות המנויות לעיל והתביעה ציינה בכתב האישום כי בכוונתה לבקש חילוט הרכב בו בוצעו העבירות. המבקש עותר להחזרת התפוס.

ב"כ המבקש, בדיון מיום 4.2.16, טען 3 טענות :

א. החזקת הרכב הינה שלא כדין. על השימוש ברכב הוטל איסור מנהלי למשך 30 יום, בחלוף התקופה חייבת המשטרה להחזירו, ואין לה רשות להמשיך ולהחזיקו ללא בקשה מבית משפט וצו שיפוטי.

ב. אכיפה בררנית שהרי משטרת ישראל לא תופסת רכבים, והתביעה לא מבקשת חילוטם, בעבירה של נהיגה בזמן פסילה.

ג. "בסעיף 57 לפקודת התעבורה ישנו הסדר ספציפי בנוגע לסמכויות בית המשפט בנוגע לחילוט רכב. יש לבית משפט סמכות להשביט רכב למקסימום 120 יום וזאת חקיקה ספציפית. וזה הסדר אשר גובר על הסמכות בפקודת סדר הדין הפלילי..." הסנגור הציג פסיקה לתמיכה בטענה זו.

התביעה הפנתה את בית המשפט לטענותיה, שהושמעו, בדיון מיום 2.12.15 בתיק העיקרי, ולפיהן החזרת התפוס

עמוד 1

"תטרפד" את בקשת המדינה לחילוט הרכב בסיום ההליך. כמו כן טענה התביעה באשר למסוכנות והזלזול הנשקפים ממעשי המבקש אשר ביצע העבירות בהגיעו למקום בו מבצע עבודות שרות.

דין והכרעה

אינני מקבל את טענת הסנגור כי ההחזקה אינה כדין. בהתאם לסעיף 32 לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) סמכותו של שוטר לתפוס חפצים, ומגבלת הזמן הינה בהתאם לסעיף 35 לפקודה ולפיו **"אם תוך שישה חדשים...לא הוגש המשפט....ולא ניתן צו לפי סעיף 34, תחזיר המשטרה את החפץ....אך רשאי בית משפט שלום על פי בקשת שוטר מוסמך או אדם מעוניין, להאריך את התקופה בתנאים שיקבע"**.

טוען הסנגור כי בפקודת התעבורה קיים הסדר ספציפי המקנה סמכויות איסור מינהלי על השימוש ברכב, סמכויות המוגבלות ל-120 יום, ועל כן הסדר זה גובר על ההוראות הכלליות שבפקודת סדר הדין הפלילי. הסנגור הפנה בעניין זה לפסיקת בית המשפט לתעבורה בירושלים (כב' השופט טננבוים) בב"ש 931/09 . אינני חולק על האמור בהחלטה האמורה ואולם אין להשוות בין המקרים. המלומד קדמי (על סדר הדין בפלילים חלק ראשון ב עמ' 715) מונה שלוש תכליות לתפיסת חפץ לפי פקודת סדר הדין הפלילי : א. מניעה עתידית של עבירות ב. תפיסה למטרת חילוט ג. תפיסה לשם הצגת החפץ כראיה. במקרה המדובר בב"ש 931/09 ביקשה המשטרה תפיסת טרקטורונים **לשם מניעת עבירות עתידיות**, ובהקשר זה ציין בית המשפט כי קיים הסדר ספציפי בפקודת התעבורה אשר גובר על ההסדר הכללי שבפקודת סדר הדין הפלילי, שהרי ההסדר הספציפי שבפקודת התעבורה מיועד אף הוא , בין היתר, למנוע עבירות עתידיות. אין הדבר כן בענייננו, התביעה מבקשת את השארת התפוס בידי משטרת ישראל **לשם בקשה לחילוטו בסיום המשפט**, תכלית זו המעוגנת בפקודת סדר הדין הפלילי אינה חלק מהתכליות המבוקשות באיסור המינהלי על השימוש ברכב אשר בפקודת התעבורה, ולפיכך לא ניתן לומר כי יש להעדיף את ההסדר התעבורתי על פני ההסדר הפלילי.

טענתו השלישית של הסנגור הינה באשר לאכיפה בררנית. לא ניתן לומר כי אין כל ממש בטענה ואולם אין בפני תשתית מספקת כדי לקבוע מסמרות בשאלה זו.

מכל האמור עולה כי תפיסת משטרת ישראל בחפץ הינה כדין. יחד עם זאת נקבע לא אחת בפסיקה כי מקום שבו נפגעה זכות קניינית של מחזיק החפץ יש לשקול פגיעה פחותה ומידתית בזכות זו. כך מחד גיסא תצומצם הפגיעה בזכויותיו הקנייניות של בעל החפץ ומאידך גיסא לא תאויין האפשרות לחילוט החפץ בסיום ההליך, אם בית המשפט יסבור כי יש מקום לכך.

לנוכח כל האמור אני מורה כי הרכב יוחזר לבעליו בכפוף לתנאים הבאים :

א. הפקדה בסך של 4.000 ₪.

ב. חתימה על ערבות עצמית בסך של 10.000 ₪

ג. רישום עיקול על רכב שמספרו 3280864, במשרד הרישוי, לטובת מדינת ישראל.

ניתנה היום, ט"ז אדר א' תשע"ו, 25 פברואר 2016, בהעדר הצדדים.

מזכירות תשלח ההחלטה לצדדים ולמשרד הרישוי.